

פרשת ואתחנן

- "תִּמְוֹנַת כָּל" (ד, כג) - פרש"י "תמונת כל לזכר". ובשפתי-חכמים מבואר שרוצה רש"י ז"ל לומר שכל מקום שכתוב מילת "כל" במקרא יש תיבה אחריו שסמוכה לו, כגון "כָּל-הַיָּמִים" (פסוק ו), "תִּמְוֹנַת כָּל-סִמְלֵ" (פסוק טז), לכך מפרש שכאלו כתוב "כל-דברי". ויש הבדל ביניהם שמילת "כל" שכאן מנוקדת בחולם וכאשר תבוא בסמיכות ייחפך החולם לקמץ חטוף. יוצא מן הכלל "כָּל עֲצַמְתֵי תֵאֲמַרְנָה" (תהלים לה, ו) וכן "כָּל אַחֵי רֵשׁ" (משלי יט, ז) שאומרים אותם בקמץ רחב מפני שאין מקף אחריהם ויש בהם טעם עצמי.
- "הַעֲדֹתַי בַּכֶּם הַיּוֹם" (ד, כז) - העין בחיריק לא בצירי. והוא דרך נוספת לבניין הפעיל על הַעֲדֹתַי.
- "וְהִפִּיץ יי אֶתְכֶם בְּעַמִּים" (ד, כז) - ההא בצירי לא בחיריק, וגם הוא מבניין הפעיל.
- "לֹא-יִרְאוּן" (ד, כח) - הריש בשוא נח שהוא לשון ראייה ולא לשון יראה ופחד. "וְלֹא יִשְׁמְעוּן" - המם בשוא נע לא בקמץ.
- "בְּרָא אֱלֹהִים | אֶדָם" (ד, לב) - כתב המנחת-שי שיש פסק בין "אלהים" ל"אדם" ודוגמתו בריש פרשת חיי-שרה "נִשְׂאָ אֱלֹהִים | אֶתָה בְּתוֹכְנוּ" (בראשית כג, ו)¹⁵⁸. והטעם שיש להפסיק מעט שלא ישמע ח"ו שאלקים הוא אדם, וכן ראוי לנהוג תמיד שמופיע שם עצם לאחר שם הויה ב"ה, שם אלוקות או שם אדנות, כדוגמת "אלהי -- נשמה שנתת בי טהורה", "ה' -- שפתי תפתח" וכן כל כיוצ"ב.
- "אוּ הִנְסָה אֱלֹהִים" (ד, לד) - מפרש"י ז"ל כל שהין הללו תמיהות הן לכך נקודות הן נחטף-פתח "הִנְהִיָה", "הִנְשַׁמַּע", "הִנְסָה", "הִשְׁמַע". ויש להקפיד שלא להדגיש את האות שאחריהן כמו שמדגישים לאחר הא הידיעה.

¹⁵⁸ והיא מחלוקת בין הרמד"ל למ"ש ומנהגנו לשים פסק ביניהם.